

ТРАГЕДИЯТА НА ВЕЛИКИ ЧЕТВЪРТЪК

Атентатът в катедралата "Свети Крал" на 16 април 1925 г.

Полк. о. р. доц. д-р инж. Георги Кокеров

Когато се говори за атентати в съзнанието винаги изплуват сцени на насилие, ужаси и разрушения. При все това има атентати, поразяващи с красотата и благородството на подбудите. Не за тях говорим сега. Думата ни е за насилието, определено като идеология, като основен инструмент на т. нар. класова борба. В зората на своята философска дейност "пророкът" Карл Маркс обяви пролетариата като единствена класа, способна да управлява обществото, защото е мнозинство. Маркс пророкуваше, че пролетариатът ще постигне това чрез "класова борба", в която единствен има право да избира средствата и да определя правилата.

В края на 1917 г. "месията" В. И. Ленин премина свободно като руски гражданин територията на Германия и отиде в Санкт Петербург за да разруши великата Руска държава, да унищожи нейната култура и склучи сепаративен мир с „възложителите" на задачата - Германия и германския Генерален щаб. За съжаление, Ленин и последователите му успяла - взеха не само властта чрез въоръжено насилие (превратът на 25.X.1917 г.), но и наложиха на свободолюбивия руски народ хомота на едно ново нечувано и невиджано робство, наречено диктатура на пролетариата.

Болшевиките решиха, че е настанало времето на перманентната революция в световен мащаб. Създаденият под ръководството на болшевишката партия и Ленин през март 1919 г. **ТРЕТИ ИНТЕРНАЦИОНАЛ** (Коминтерн) стана световна комунистическа организация, чиято цел беше „износа на революция".

След като не успя в Германия и Унгария през 1919 г. Коминтернът се насочи към Южна Европа. През 1923 г. хидрата на комунизма достигна България. Коминтерновските агенти провокираха т.нар. „септемврийско народно въстание". Въстанието започна на 13 септември 1923 г. в Южна България („Мъглиж беше пръв"). „Народните" ръководители Георги Димитров и Васил Коларов не отидоха в Южна България за да оглавят „народния" бунт и управляват „класовата" борба. След 10 дни заминаха за гр. Фердинанд за да вдигат въстание срещу „фашисткото" правителство. Защо? Отговор на този въпрос и досега няма в „История на БКП". Няма и да има, защото десетките специалисти по тази „наука" не го търсиха, а може би и защото не им беше и позволено.

С цената на много жертви (все българи!) беше възстановено спокойствието в Северозападна България. **Димитров и Коларов избягаха по предварително подготвения и поддържан канал в Сърбия** и оставиха след себе си мъка и сълзи. Като зловещи гарвани черни забрадки покриха селата и паланките на тази част от изстрадалата българска земя.. През ноември 1923 г. в изборите за XXI обикновено народно събрание българите потвърдиха желанието си да живеят в мир, съгласие и разбирателство. Като че ли ужасите на насилието отминаха България? Но не би...

През февруари 1924 г. Президиумът на Коминтерна обсъжда българския въпрос. Интересно защо и с какво право някаква международна политическа организация обсъжда вътрешните проблеми на една суверенна държава със законно избран парламент е който има и депутати комунисти? Малко по-късно народният

комисар на външните работи Г. В. Чичерин казва на В. Коларов, че въпросът за подкрепата на въоръжената борба в България от страна на Съветска Русия би могъл „да се реши от Политбюро“.

През април 1924 г. в местността „Златните мостове“ се провежда т.нар. Витошка партийна конференция, която реши да се възстановят организационните форми на БКП и особено нейната военна организация - инструмента за терор и насилие.

В тези условия беше приет Закона за защита на държавата, насочен срещу **„Всякакви обществени, политически и стопански организации или групи, които за постигане на своите цели проповядват или прибегват в пределите на царството към престъпления, Въоръжени акции ми терористически действия или учредяват свои нелегални поделения“**. Като че ли тази част на Закона е взета от политическата програма и другите документи на БКП.

Военната организация на БКП под ръководството на запасния майор Коста Янков сплотява редовете си. Територията на страната е разделена на окръзи със свои ръководства, организации и сили за терористични действия. Началник на Софийската терористична група е Петър Абаджиев от Тетевен.

През есента на 1924 г. ръководителите на Военната организация замислят терористичен акт, който да удари властта, и преди всичко нейния репресивен апарат. Отначало като обект на терористичния удар е избран „Юнион клуб“. В този клуб се събират видни политици - дейци на управляващия Демократически сговор и Военния съюз: от друга страна в клуба работи сътрудник на военната организация. Този проект се изоставя по две причини: в клуба ходят много чужденци – дипломати и журналисти, а от друга страна уволняват сътрудника на военната организация.

Желанието да се ликвидират с един удар всички управници и политици не угасва. Друг сътрудник на военната организация Петър Задгорски - старши клисар на Катедралата „Света Неделя“ прави предложение пред Димитър Хаджидимитров (Митрето) – сътрудник на военното разузнаване на БКП да се взриви централния купол. Още същия ден Димитър Златарев – член на Щаба на военната организация, научава от Митрето за предложението на Задгорски. Митрето споделя пред Д.Златарев, че таванското помещение на църквата може да се използва „като склад на оръжие или... за атентат“. В тази църква става опелото на всички починали общественици и висши военни. Това открива възможност, като се имат предвид особеностите на протокола да се съберат необходимите лица по подходящ повод и да се унищожат с един взрив.

Д. Златарев се съгласява с идеята и веднага я докладва на Коста Янков. Последният нарежда да започне пренасянето на взрива, но преценява, че по въпроса за атентата трябва да се вземе решение. Това става през декември 1924 г. Чрез Д. Хаджидимитров, Петър Абаджиев се свързва с Петър Задгорски, оглежда тавана и започва внасянето на взрива. Пакетите с взрив се подготвят от Д. Златарев, а П. Абаджиев ги внася в църквата с помощта на клисаря П. Задгорски.

До края на декември 1924 г нито ЦК на БКП, нито членове на неговото Изпълнително бюро знаят за готвения атентат. В края на декември К. Янков съобщава, че в църквата е внесен взрив и ще се внесе още. Коста Янков обяснява на членовете на ИБ идеята на атентата (тя е „проста като Колумбовото яйце“). Той казва, че ако се убие директора на полицията Владимир Начев, при неговото опело в

„Света Неделя“ ще се съберат всички полицаи от висшето и средното звено на Дирекцията на полицията. Внесеният в църквата взрив може да се използва за тяхното ликвидиране и ще бъдат премахнати „всички лица, които държат в ръцете си нишките на започналите вече разкрития на партийния апарат.“ Тази акция, по мнението на К. Янков ще внесе уплаха и смут в противниковия лагер.

Политическият секретар на БКП Станке Димитров смята, че замисленият атентат може да бъде полезен само ако е начало на очакваното ново въоръжено въстание. Поради това за извършването му е нужно да се иска мнението на Изпълнителния комитет на комунистическия Интернационал.

От Москва пристигат указания „да се продължи техническата подготовка“ на атентата... „за да бъде всичко предварително готово.“

До края на февруари 1925 г. идеята е, обект на атентата да бъдат кадрите на Обществената безопасност. Атентатът не се е свързвал с партийния курс за въоръжено въстание. През този период от подготовката К. Янков изрично предупреждава, че за нуждите на атентата не бива да се използва политическо лице. На 21.1.1935 г. Станко Димитров заминава за Виена и повече не се връща в България. Преди заминаването си той се среща със заместника на К.Янков Иван Минков и му казва „когато ЦК решава въпроса за атентата - нека има моя глас за.“

В началото на 1925 г. в София и страната започва разюзден терор, почти война. За всеки убит комунистически функционер Военната организация убива виден общественик от управляващите.

В резултат на създалото се положение се взема решение да се извърши атентата. Това решение е взето от ръководителите на военната организация. Членовете на ИБ Иван Манев и Яко Доросиев са против атентата, защото ще бъдат дадени много невинни жертви.

По-късно Коста Янков и Военният център решават да се потърси „друго лице за цепите на атентата“, чието убийство „ще събере само сговористи“. За жертва е избран запасният генерал Константин Георгиев, водач на Софийската организация на Демократическия сговор и депутат в Народното събрание.

Изборът на политическо лице за жертва, чието погребение ще събере в Катедралата „Света Неделя“ политическия елит на режима показва, че терористичната акция променя и целта си, и мащабите си. Защо обаче един убеден комунист с твърд характер и утвърден стил на действие като Коста Янков така бързо (и лесно) променя мнението си и взема друго решение? И досега това не е ясно; никой не се е опитвал да потърси обяснение, а твърденията в учебниците по т.нар. История на БКП са най-малко наивни. Защо?

През есента на 1989 г. излезе една интересна книга на Партиздат „Атентатът в Катедралата „Света Неделя“ на уважавания професор от Софийския университет Георги Наумов. Авторът е разровил много документи и архиви и е представил това, което е можал да открие в „достъпните документи“. На стр. 140 се казва, че един от ексекторите на генерал Георгиев - Атанас Тодовичин (Янко) по-късно разказал, че организаторът на атентата Петър Абаджиев на 10 и 12 април се срещал с него и му наредил най-късно до вторник (14 април) да убие генерала. Ако до тогава не успее, на следващия ден сряда (15 април) трябва да бъде ликвидиран професор Кулев, от Свободния университет.

При прочитането на тези редове няма как изкушеният в темата да не си спомни една друга книга - „Бойци на тихия фронт“ с мемоарите на запасния генерал-лейтенант Иван Винаров, известен съветски разузнавач, издадена през 1969 г. в издателството на БКП. В тази книга известният разузнавач (единствен от сътрудниците на КГБ оставил отпечатани и издадени спомени) на стр.218-220 разказва, че на 14.IV.1925 г. пристигнал в София с Ориент-експрес от Виена, отишъл с файтон до Львов мост и отседнал в хотел „Белвю“. След два дни станал атентатът и след още два дни, на 18 април авторът на мемоарите през Лом се връща във Виена. Нищо повече не разказва, никакви подробности не съобщава. А на други места в доста дебелия книга подробностите понякога са досадни. Какво е премълчал добре информираният генерал остава тайна.

В книгата на г-н проф. Г. Наумов има и други интересни места. Например, на стр. 122 и 123 се разказва за шумните коментари в българските и чуждестранни вестници за някакъв „фалшифициран“ документ на Коминтерна от 12.11.1925 г. според който в България ще започне комунистическо въстание на 15 срещу 16 април. Става въпрос за т.нар. случай „Дружеловски“. Под звездичка проф. Наумов изказва мнението си, че „по всяка вероятност... при фалшифицирането на документите са използвани верни податки.“

Документи вероятно съществуват и се пазят, но и се охраняват - някои в Москва, в архивите на Коминтерна и КГБ, а други в архива на БКП в София. Дано някога тези архиви проговорят и научим кой е дал командата за извършването на това ужасно престъпление, разтърсило българската държава и нацията, чиито пропасти и пукнатини годините не успяха да заличат, а само наситиха с енергия жестокото махало на възмездието.

Но да продължим разказа си. След като на тавана на църквата са внесени 8 пакета взрив, организаторите решават, че опаковането на взрива и подготовката на взривяването трябва да станат без участието на клисаря Петър Задгорски. С тази работа се заемат Петър Абаджиев и Асен Хр. Павлов, представени на Задгорски съответно като Иван и Петко. Подготвеният пакет те увиват в зебло и завързват с въжета. Поставят и 5 пиротехнически запалки с дълги по 1,5 м. огнепроводни шнурове. Те трябвало да се поставят в кутия със спирт, който да се запали от определения технически извършител на атентата Никола Петров (Васко). По-късно Петър Задгорски казва, че пакетът е поставен „над колоната, която е срещу южната врата и под самата основа на главното кубе“.

На 14 април вечерта П. Задгорски и Васко се срещат в бирария „Тигър“, на която Васко запознава клисаря с някой си Атанас - шофьорът, който трябва да ги откара зад граница.

На следващия ден, 15 април. Васко отива в църквата и казва на клисаря, че „убийството е извършено“ и на другия ден, 16 април, ще отиде в 8 часа сутринта в църквата, където ще остане до опелото на генерала. Уговарят си сигнала, с който Задгорски ще съобщи за началото на опелото. Тогава Васко ще запали фитилите и ще излезе. Клисарят трябва веднага да го последва и да се срещнат при автомобила. В уречения час Васко влиза в църквата където го посреща Задгорски и го настанява на тавана до варива. Към 14 часа Живко Динов - охрана на Васко се среща с Петър Абаджиев и му докладва, че Васко е в църквата. След това Ж. Димов отива да чака Васко и Задгорски на уговорено място за да ги укрие.

Около 15 часа в църквата пристига катафалката с покойника. Траурното шествие е много голямо и църквата се препълва с народ - членовете на правителството, депутати от Народното събрание, много офицери и граждани.

Според установения ред ковчегът с останките на покойника е поставен до централната колона. Около него се нареждат близки те, членовете на правителството, генералите и офицерите по реда на старшинството.

Препълнената църква кара митрополит Стефан да се намеси и да нареди ковчегът да се премести с няколко метра на изток, към Олтара. Това спасява членовете на правителството. Около колоната се оказва офицерството.

Когато всичко е готово за опелото клисарят Задгорски се качва ма тавана и дава уговорения знак. Васко запалва фитилите и излиза през северната врата на църковния двор. Клисарят Петър Задгорски го последва.

Около 15,23 часа (според часовника на главния организатор на атентата Димитър Златарев). когато митрополит Стефан е започнал опелото се чува страшен взрив. Централната колона е разрушена от взрива, върху народа рухват купола, покрива и части от стените на храма В момента на взрива са убити повече от 150 души и над 500 са ранени, някои от които по-късно умират. Общо убитите са 165 души (според някои източници - 167. според други -160).

Мартирологът

За по-малко от минута България загубва повече генерали и полковници, отколкото за всички воители, водени е годините на Третото българско царство. Това бе цветът на българското офицерство, герои от 3 и 4 войни От метала на бойните награди, които те носеха на гърдите си можеше да се отлее камбана, която да проглуши ушите на всички безродници през всички времена, които е родила многострадалната българска земя. Да си спомним за загиналите: **14 генерали • Калин Найденов (бивш министър на войната), Стефан Нерезов (бивш командващ Трета армия през Първата световна война), Кръстю Златарев, Григор Кюркчиев, Петър Попов, Павел Павлов, Иван Попов, Стоян Пушкарков, Станчо Радойков, Иван Стойков, Иван Табаков, Александър Давидов, Стоян Загорски, Петър Лолов; 18 полковника – Димитър Грънчаров, Стефан Нойков, Спас Жостов, Иван Йонков, Иван Манчев, Дянко Неделчев, Тодор Пантов, Алекси Руев, Атанас Сарайдаров, Ангел Сребров, Ангел Янков, Петко Вълчанов, Иван Върбанов, Стано Петров, Теню Проданов, Любомир Чернев, Любомир Стоянов, Любомир Савов; 10 подполковника • Николай Николаев (единствен син на ген. Данаил Николаев), Димитър Върхов. Иван Георгиев, Георги Кисъев, Христо Цанев, Никола Попов, Евлоги Тодоров, Иван Миликиев, Сергей Копаранов; майор Александър Матов; 8 капитана – ротмистър Константин Дацов, Стефан Златаров, Кръстю Кръстев, Никола Попов, ротмистър Гъдю Гъдев, ротмистър Кръстю Кръстев, Никола Попов, Сокол Петров и подпоручик Симеон Лекарски.**

Този атентат е най-зловещото престъпление което светът познава до тогава. И до днес остава най-зловещото престъпление. Взривът в сградата на ЦРУ в Оклахома сити на 19 април 1995 г. има по-малко жертви. Рекордът е надминат при атентата в Търговския център на Ню Йорк на 11 септември 2001 г.

В тази трагедии особено място заема въпросът „защо Цар Борис III отсъства от траурната церемония?“ Официалната версия е, че по това време той бил на погребението на проф. Делчо Илчев, убит на 14.IV.1925 г при опита за покушение срещу царя в Арабаконак. Но ген. Константин Георгиев заема по-високо обществено положение в държавата от проф.Илчев. Особено интересен е и фактът, че от погребението отсъства и запасния генерал Никола Жеков - бивш главнокомандващ българската войска през Първата световна война. Това действително е повод за размисли,търсения и ровене по документите за бъдещите изследователи на тези събития.

Известно е, че земеделецът Иван Перчемлиев е поддържал връзки с ген. Жеков и с военната организация на БКП, по-точно с Коста Янков. От друга страна покойният проф. Илчев е бил във връзка с някои земеделски функционери, а с тях и с комунистическата партия, което по наше мнение трудно е можело да се скрие от августейшата особа. Последният факт е известен не само днес, но се е знаел и през пролетта на 1925 г. Знае се също, че на 15 април, т е. след убийството на ген. Георгиев, Иван Перчемлиев се е срещал с ген. Жеков. Още същия ден генералът е съобщил на Султана Петрова причината за убийството и изказал мнение, че е по-добре ако царят е „по-благоразумен да не отиде а църквата“. Това донякъде внася определен ред и логика в събитията на Велики четвъртък, 16.IV.1925 г. За сега е ясно само едно - цар Борис III и запасният генерал Никола Жеков не участват в траурната церемония и отсъстват от църквата „Света Неделя“.

Има и други странни неща около атентата. Едно от тях е отношението към непосредствените извършители - клисарят Петър Задгорски и Никола Петров (Васко). Ако Васко е неизвестен на полицията, то клисарят Задгорски е сред първите заподозряни. Отношението към него непосредствено след атентата е най-мекко казано странно. Обещаният автомобил не е осигурен и не чака на определеното място. Васко не намира автомобила и се спасява сам. За него това е лесно, но не е така за П. Задгорски Той е оставен абсолютно на произвола на съдбата. В най-лошия случай е можело да бъде ликвидиран ако не е било възможно да се изведе от София. Задгорски се укрива една нощ в квартирата на Димитър Даскалов и Благой Камбуров Тъй като вечерта на 16 април започва блокада, той напуска в петък на 17 април квартирата, лута се известно време из София и накрая отива при шурей си, който го завежда в полицията. Така в ръцете на властите попада един от непосредствените извършители на атентата, но той остава и единствен. При това знае много неща, някои с подробности, но не познава хората с които е работил. Всички са се представили с псевдоними, които са неизвестни за полицията. По-късно, по време на процеса са открити истинските имена на Петър Абаджиев, Димитър Златарев и Никола Петров, но те са в нелегалност.

След около една седмица са арестувани Марко Фридман – един от ръководителите на военната организация на БКП и Георги Коев, сътрудник на тази организация. Арестуваните хора и известните данни позволяват бързо да се подготви съдебния процес.

На 1 .V. 1925 г. започва процесът по Наказателно депо № 399/1925 г. известен като „процесът • по атентата в Катедралата „Света Неделя“ и се провежда в казармите на IV-ти артилерийски полк (днес на това място се намира Чешкото посолство и квартала около него). Делото се гледа от Софийския военен полеви съд

и продължавало 11.V.1925 г. Главни подсъдими по това депо са 10 души: Стефан (Станке) Димитров (задочно). Марко Фридман, Димитър Грънчаров (задочно), Николай Петрини (задочно). Христо Косовски (задочно), Петър Задгорски, Петър Абаджиев (задочно), Димитър Даскалов, Благой Камбуров и Георги Коев.

Заседанията на съда са открити, има много представители на печата. Разпитани са повече от 40 свидетели. Като съдебен експерт е привлечен професорът по химия в Софийския университет Захари Караогланов (1878-1943). Той докладва пред съда, че за атентата е използвано около 50 кг взрив. Всички подсъдими само срещу двама П.Абаджиев и П.Задгорски е отправено непосредствено обвинение за извършване на атентата.

На 11 май в 18 часа председателят на съда подполковник Икономов произнася присъдите. Марко Фридман, Петър Задгорски и Георги Коев са осъдени на смърт „чрез обесване на публично място“. Д. Даскалов и П.Камбуров като укриватели са осъдени съответно на 6 и 3 години строг тъмничен затвор. Отсъстващите от процеса подсъдими получават задочно смъртни присъди.

На 18.V.1925 г. Военно-касационният съд потвърждава присъдите; същото прави и цар Борис III. Присъдите са изпълнени на 27.V.1925 г. публично в района на т.нар. стари еврейски гробища. Днес на това място се намира сградата на Министерството на земеделието. Присъствали са повече от 50 хиляди зрители.

Останалите живи участници в подготовката на атентата и другите, които са съпричастни към него емигрират в Сърбия и след това в Русия. Никой от тях не умира от естествена смърт. Всички с изключение на П.Абаджиев намират смъртта си в концлагерите на Гупаг.

Петър Абаджиев служи в Червената армия и през 1944 г. е политически офицер - полковник. Завръща се в България през 1945 г. и е назначен за помощник-командир на Въздушни войски. Загива при автомобилна катастрофа през 1946 г. на шосето към летище Враждебна.

Зловещият атентат на 16.IV.1925 г. е църквата „Света Неделя“ не само разрушава храма, убива и осакатява стотици невинни хора. Той отива по-далече и последствията му са много по-дълбоки. Този атентат показва на частните и почтени хора в България какво означава „класова борба в действие“.

Невинните жертви, останали под развалините на храма ожесточиха сърцата, изостриха страстите и втвърдиха ръцете. Брат посегна на брата се и се започна терор, от който проплака рожба в майчина утроба. Злобата, разпалена от петте фитила под централния купол на „Света Неделя“ изпепели много вечни ценности и нравствени добродетели, с които се слави българския народ. Поколения българи започнаха от Велики Четвъртък 1925 г. с категорията на Стария завит „Око за око, зъб за зъб“. Порой от накипяла мъст зареждаше махалото на отмъщението. Но насищане на кръв няма. Всичко това е история, но тя трябва да се знае и помни. Да бъде обърната страницата, да бъдат запущени пробойните, през които изтича националната енергия. Да се свърши с пагубния за нацията и държавата конфронтационен модел. Махалото все още пътува, но ние сме тук да го укротим.

СВЕДЕНИЯ

За лицата, споменавани в текста

АБАДЖИЕВ Петър Филипov (28.05.1900, Тетевен – април 1946, София) – български комунист, терорист. Организатор и ръководител на атентата в храма “Свети Крал” (16.04.1925). След атентата емигрира в СССР. Служи в Червената армия като офицер, полковник. Завръща се в България (1945). Зам. Командир на 1-а пех. дивизия; зам. Командир на Въздушни войски. Загива при автомобилна катастрофа на шосето към летище Враждебна.

АГОВ Асен – (1889, Долна Оряховица – 04.1925, София) - български офицер. Завършва Военното училище (1.01.1908).). Участва във войните за национално обединение (1912-13, 1915-1918). Уволнен в запаса (1919). Става член на БЗНС, дружбаш. Доставка взрива за атентата. Ликвидиран като терорист.

ВАСИЛЕВ Славейко Лазаров (8.06.1879, Ветрен, Пазарджишко – 2.09.1944, София) – български офицер, политик. Завършва Военното училище (1.09.1900) и Генералщабна академия в С. Петербург (1910). Участва във войните за национално обединение (1912-13, 1915-1918). Един от създателите на Военния съюз и Народния сговор (1922). Участва в преврата на 9.06.1923 г. Министър на обществените сгради, пътищата и благоустройството в кабинетите на Андрей Ляпчев (4.01. 1926 – 15.05.1930) и на Ив. Багрянов (2.06. – 2.09.1944).

ВИНАРОВ Иван Цолов (24.02.1896, Плевен – 25.07.1969, София) - – български комунист, емигрант в СССР. Съветски разузнавач. Има непосредствено участие в атентата, за което не се говори и пише. Участва във войните за национално обединение (1912-13, 1915-1918). Участва във Войнишкия бунт (1918), арестуван и съден. Избягва от затвора (1922), емигрира в СССР. След 1944 г. се връща в България и служи като генерал.лейтенант от Строителни войски. Министър на строежите (1951 – 54).

ВЪЛЧАНОВ Петко Вълчанов (16.01.1866, Чирпан – 16.04.1925, София) – български офицер, артилерист, полковник (1.04.1914). Завършва Военното училище (7.11.1887) и ВА (арт.) в СПб (1898). Участва във войните за национално обединение (1912-13, 1915-1918). Уволнен в запаса (1918).

ВЪРБАНОВ Иван Рачев (2.10.1867, Разград – 16.04.1925, София) – български офицер, пехотинец, полковник (1.03.1916). Завършва Военното училище (2.08.1891) и Военна юридическа академия в СПб (1900). Военен юрист. Уволнен в запаса (1919).

ВЪРХОВ Димитър – български офицер, капитан. Загива при атентата.

ГЕОРГИЕВ Иван Георгиев (15.08.1879, Стубел, обл. Монтана – 16.04.1925, София) – български офицер, артилерист, подполковник (30.05.1917). Завършва Военното училище (1.01.1902), ВА в Торино (1908).). Участва във войните за национално обединение (1912-13, 1915-1918). Уволнен в запаса (1919). Загива при атентата.

ГРЪНЧАРОВ Димитър Москов (5.03.1867, Горна Оряховица – 16.04.1925, София) – български офицер, пехотинец, полковник (30.05.1917). Завършва Военното училище (18.05.1889).). Участва във войните за национално обединение (1912-13, 1915-1918). Уволнен в запаса (1919). Загива при атентата.

ГРЪНЧАРОВ Димитър Нинов (15.06.1883, с. Равнище, Соф. област – 29.04.1925, с. Дървеница) – земеделец, дружбащ. Завършва право в СУ (1911) и работи като адвокат в София. Участва във войните за национално обединение (1912-13, 1915-1918). След 9.06.1923 г. става терорист. След атентата убит при опит за съпротива.

ГЪДЕВ Гъдю Станев (16.09.1890, с. Шейново, Старозагорска обл. – 16.04.1925, София) – български офицер, кавалерист, ротмистър (1.04.1919). Завършва Военното училище (22.09.1914). Участва в Първата световна война. Загива при атентата.

ДАВИДОВ Александър (А. Д. Ковачевски) (20.03.1878, Кюстендил – 16.04.1925, София) – български офицер, пионер, генерал-майор (1923). Завършва Военното училище (1.01.1898).). Участва във войните за национално обединение (1912-13, 1915-1918). Началник на канцеларията на Министерството на войната. Единствен действащ генерал от загиналите.

ДАСКАЛОВ Димитър – укривател на П. Задгорски. Съден по процеса за атентата. Осъден на 5 години строг тъмничен затвор.

ДАЦОВ Константин Александров (19.05.1892, София – 16.04.1925, София) – български офицер, артилерист, капитан (30.05.1917). завършва Военното училище (22.09.1911).). Участва във войните за национално обединение (1912-13, 1915-1918). Уволнен в запаса (1919).

ДИМИТРОВ Стефан (Станке) (1886, Дупница – 08.1944, Брянск, Русия) – български комунист, един от ръководителите на БКП. Занася идеята за атентата в Москва и я докладва в Коминтерна.

ДИНОВ Живко - комунистически терорист. Нелегално име Коста. Един от убийците на ген. К. Георгиев. Емигрант в СССР. Убит в концлагерите на Гулаг.

ДОРОСИЕВ Яко (Йоаким) Тодоров (20.01.1890, Копривщица – 26.03.1925, София). – български учител, комунистически терорист (1924 – 25). Участва във войните за национално обединение (1912-13, 1915-1918) като запасен офицер. Убит в София на ъгъла на улиците “Сан Стефано” и “Оборище”.

ЖЕКОВ Никола Тодоров (25.12.1864, Сливен – 1.11.1949, Фюсен Алгой, Германия) – български офицер, артилерист, генерал от пехотата (6.05.1936). Завършва Военното училище (1887) и Военна академия в Торино (1898). Участва във войните за национално обединение (1885, 1912-13, 1915-1918). Министър на войната (5.08. – 1.10.1915). Главнокомандващ на Действащата армия по време на Първата световна война (1915 – 18). Съден от Третия Държавен съд и осъден на 10 години строг тъмничен затвор (1921), амнистиран (1924). Известен публицист и военен писател. Председател на Обществото на кавалерите на Военния орден “За храброст”. Емигрира заедно с големия си син капитан Димитър Жеков в Германия (4.09.1944). Останките му са препогребани във Военния мавзолей-костница в София (1992).

ЖОСТОВ Спас Антонов (17.07.1881, с. Гайтаниново, Гоцеделчевско – 16.04.1925, София) – български офицер, пехотинец, полковник (30.08.1919). Брат на генерал-лейтенант Константин Жостов и на полк. Димитър Жостов. Завършва Военното училище (1.01.1900) и ВА (1909). Участва във войните за национално обединение (1912-13, 1915-1918). Уволнен в запаса (1919). Загива при атентата.

ЗАГОРСКИ Стоян Ганев (12.06.1864, Тулча – 16.04.1925, София) – български офицер, артилерист, генерал-майор (2.08.1915). Завършва Военното училище (1884) и Михайловската артилерийска военна академия, Русия (1893). Участва във войните за национално обединение (1885, 1912-13, 1915-1918). По време на Първата световна война е началник на Инженерните войски в Щаба на Действащата армия. Уволнен в запаса (1919). Загива при атентата.

ЗАДГОРСКИ Петър Тодоров (1880, В. Търново – 27.05.1925, София) – един от атентаторите. Предлага идеята да се използва храма за атентат на комунистическия терорист Димитър Хаджидимитров (Митрето) (декември 1924). Работи като градинар в Екатеринослав (дн. Днепропетровск), Украйна (1900 – 12). Участва като доброволец в Балканската война. Клисар в храма “Св. Крал” (от 30.11.1921).

ЗЛАТАРЕВ Димитър Василев (1896, Ямбол – 1937, Гулаг, СССР) – български комунист (от 1919), терорист. Ръководител на Софийската Военна организация (от 1924). Главен ръководител на атентата в “Св. Крал”. Емигрира в СССР. Убит в съветските концлагери, реабилитиран (1957).

ЗЛАТАРЕВ Кръстю (23.02.1864, Охрид – 16.04.1925, София) – български офицер, пехотинец, генерал-лейтенант (1918). Завършва Военното училище (1884). Участва във войните за национално обединение (1885, 1912-13, 1915-1918). През Балканската война е командир на 29 пех. Ямболски полк, който пробива отбраната на Чаталджанската позиция (4.11.1912). По-късно 29 полк в състава на 2/3 бригада участва в щурма на Одринската крепост от Източния сектор. Началник на 11 пех. Македонска дивизия. Генерал-майор (1.01.1918). Уволнен в запаса (1918).

ЗЛАТАРОВ Стефан (- 16.04.1925, София) – български офицер, капитан. Загива при атентата.

ИКОНОМОВ Иван Василев (29.08.1889, София -) – български офицер, пехотинец , подполковник (6.05.1923). Завършва Военното училище (22.09.1909). Участва във войните за национално обединение. Военен юрист, член на Софийския военно-полеви съд (1922).

ЙОНКОВ Иван Ганчев (2.01.1874, Дряново – 16.04.1925, София) – български офицер, пионер, полковник (3.05.1917). Завършва военното училище (2.08.1896).). Участва във войните за национално обединение (1912-13, 1915-1918). Уволнен в запаса (1919). Загива при атентата.

КАМБУРОВ Благой - укривател на П. Задгорски. Съден по процеса за атентата. Осъден на 3 години строг тъмничен затвор

КАРАОГЛАНОВ Захари Величков (24.06.1878, Шумен – 21.06. 1943, София) – български учен, химик-неорганик. Завършва химия в СУ. Специализира в Лайпциг (1903 – 04) и Берлин (1911). Асистент (1907), доцент (1910), професор (1915) в СУ. Създава първата в света катедра по аналитична химия в Софийския университет (1924). Вещо лице по процеса срещу атентаторите.

КИСЬОВ Георги Иванов (22.12.1879, Елена – 16.04.1925, София) – български офицер, кавалерист, подполковник (1.04.1919). Завършва Военното училище (1.01.1902). Участва във войните за национално обединение (1912-13, 1915-1918). Уволнен в запаса (1920). Загива при атентата.

КОЕВ Георги Константинов (7.09.1878, В. Търново – 27.05.1925, София) – български офицер, пионер, подполковник (16.03.1917). Завършва Военното училище (1.01.1899) Участва във войните за национално обединение (1912-13, 1915-1918). След войните живее в София. Сътрудник на Военната организация на БКП. Съден за участие в атентата в храма “Св. Крал”, осъден на смърт и екзекутиран.

КОПАРАНОВ Сергей Иванов (25.09.1884, Радомир – 16.04.1925, София) – български офицер, подполковник (30.01.1923). Завършва Военното училище (17.02.1908). Участва във войните за национално обединение (1912-13, 1915-1918). Уволнен в запаса (1923). Загива при атентата.

КОСОВСКИ Христо Жечев (14.04.1893, с. Косовча, Шуменско – 19.04.1925, София) – земеделец, дружбаш. Кооперативен деятел, учител (1914). Участва във войните за национално обединение (1912-13, 1915-1918). Депутат в 20-о ОНС(1923). След преврата на 9 юни става терорист. Арестуван и освободен под парична гаранция. След атентата арестуван и ликвидиран.

КРЪСТЕВ Кръстю Тодоров (16.05.1889, Шумен – 16.04.1925, София) – български офицер, кавалерист, ротмистър (15.08.1920). Участва във войните за национално обединение (1912-13, 1915-1918). Уволнен в запаса (1920). Загива при атентата.

КЮРКЧИЕВ Григор Петров (24.10.1865, Прилеп – 16.04.1925, София) – български офицер, пехотинец, генерал-майор (15.08.1917). Завършва Военното училище (3.12.1885). Участва във войните за национално обединение (1885, 1912-13, 1915-1918). Ранен тежко и загубва десния си крак. След оздравяването се връща на служба и служи до края на войната. Уволнен в запаса (19.08.1919). Загива при атентата.

ЛАЗАРОВ Велизар Манолов (8.09.1868, София – 6.04.1941, София) – български офицер, генерал-майор (1919). Завършва Военното училище (1889). Участва във войните за национално обединение (1912-13, 1915-1918). Командир на 1-а пех. дивизия (1919 – 1921). Началник на Соф. гарнизон. Член на Военния съюз. Уволнен в запаса (1929).

ЛЕКАРСКИ Симеон подпоручик – български офицер, загинал при атентата.

ЛОЛОВ Петър Георгиев (21.11.1864, с. Медвен, Сливенско – 16.04.1925, София) – български офицер, пионер. Завършва Военното училище (1887). Генерал-майор (30.05.1917). Участва във войните за национално обединение (1912-13, 1915-1918). Завършва Военно-инженерна академия в Торино, Италия (1895). Заместник-началник на инженерните войски (1915 – 1918). Уволнен в запаса (1918). Загива при атентата.

МАНЕВ Иван Томев (7.11.1887, Панагюрище – 23.04.1925, София) – комунист, секретар на БКП (1924 – 25). Завършва философия в Женевския университет (1910). Работи в Софийската обсерватория. Прави превод и пръв представя на български език произведението на В. Улянов-Ленин “Материализъм и емпириокритицизъм”. Участва във войните за национално обединение (1912-13,

1915-1918). След войните синдикален деятел. След 1923 г. терорист и политически секретар на БКП. След атентата при опит да бъде арестуван се самоубива.

МАНЧЕВ Иван Христов (18.02.1873, Самоков – 16.04.1925, София) – български офицер, пехотинец, полковник (20.02.1920).). Участва във войните за национално обединение (1912-13, 1915-1918). Уволнен в запаса (1920).

МАТОВ Александър Христов (4.09.1888, София – 16.04.1925, София) – български офицер, пехотинец, майор (30.05.1918). Завършва Военното училище (17.02.1908). Участва във войните за национално обединение (1912-13, 1915-1918). Уволнен в запаса (1920). Загива при атентата.

МИЛИКИЕВ Иван Неделчев (17.03.1884, Чирпан – 16.04.1925) – български офицер, пехотинец, подполковник (5.04.1920). Завършва Военното училище (2.08.1905). Участва във войните за национално обединение (1912-13, 1915-1918). Уволнен в запаса (1924). Загива при атентата.

МИХАЙЛОВ Спиридон (7.12.1878, Щип -16.02.1925, София) – български офицер, пехотинец, полковник (30.01.1923). Завършва Военното училище (1.01.1900). Участва във войните за национално обединение (1912-13, 1915-1918). Командир на дружина в 41 пех. полк, полкови интендант на 1 пех. полк, зам. Командир на 1 пех. полк, началник на отделение в Главно интендантство. Загива при атентата на улицата до входа на храма.

НАЙДЕНОВ Калин Георгиев (18.02.1865, Широка лъка, Смолянска обл. – 16.04.1925, София) – български офицер, артилерист, генерал-лейтенант (30.05.1917), министър на войната (21.09.1915 – 21.06.1918). Завършва Военното училище (1885) и Артилерийска академия в Торино, Италия. Участва във войните за национално обединение (1912-13, 1915-1918). През Балканската война е помощник-началник на артилерията в Щаба на Действащата армия. Инспектор на артилерията (1913 – 1915). Осъден на 10 години затвор от Третия Държавен съд. Професор по артилерия във Военното училище. Загива при атентата.

НЕРЕЗОВ Стефан Михайлов (12.11.1867, Севлиево – 16.04.1925, София) – български офицер, артилерист, генерал-лейтенант (15.08.1917). Завършва Военното училище (1888) и Артилерийска академия в Торино, Италия (1896). Участва във войните за национално обединение (1912-13, 1915-1918). През Балканската война е началник на Оперативен отдел в Щаба на Действащата армия. Генерал-майор (2.08.1915). Командир на 9-а пех. дивизия (1914 – 1916), командващ 3-а армия на Добруджанския фронт (1916 – 1917). Началник на Моравската военна област (1917 – 1918), командващ 1-а армия (15.07. – 30.09.1918). Началник на 1-а военно-инспекционна област (1918 – 1920). Началник на ГЩ (1920 – 1921). Генерал от пехотата (1921). Уволнен в запаса (1921). Загива при атентата.

НЕДЕЛЧЕВ Дянко Дянков (1870, Русе – 16.04.1925, София) – български офицер, артилерист полковник (5.12.1916). Завършва Военното училище (1892). Участва във войните за национално обединение (1912-13, 1915-1918). Секретар на българското генерално консулство в Одрин (1909 – 1911). Събира ценна информация за Одринската крепост. Уволнен в запаса (8.12.1920). Загива при атентата.

НИКОЛАЕВ Николай Данаилов (3.03.1881, Пловдив – 04.1925, София) – български офицер, кавалерист, подполковник (15.08.1917). Единствен син на ген. Данаил Николаев. Завършва Военното училище (1.01.1902) и Военна академия

(1909). Участва във войните за национално обединение (1912-13, 1915-1918). Уволнен в запаса (1920). Умира след раняване при атентата.

НОЙКОВ Стефан Нойков (25.10.1878, Сливен – 16.04.1925, София) – български офицер, пехотинец, полковник (14.10.1917). Зет на ген. Стилиян Ковачев. Участва във войните за национално обединение (1912-13, 1915-1918). Началник на Оперативния отдел в Щаба на Действащата армия. Началник на канцеларията на Министерството на войната (1920-22), началник на щаба на войската (1922-23). Уволнен в запаса (1923).

ПАВЛОВ Павел Тенев (29.06.1870, Харманли – 16.04.1925, София) – български офицер, пехотинец, генерал-майор (1.01.1919). Завършва Военното училище (18.05.1889) и артилерийска ВА (1900). Участва във войните за национално обединение (1912-13, 1915-1918). Уволнен в запаса (27.10.1919). Загива при атентата.

ПАНТОВ Тодор Пантов (7.03.1872, Видин – 16.04.1925, София) – български офицер, пехотинец, полковник (25.12.1917). Завършва Военното училище (1.01.1895).). Участва във войните за национално обединение (1912-13, 1915-1918). Уволнен в запаса (1919). Загива при атентата.

ПЕРЧЕМЛИЕВ Иван (- 06.1925, София) – земеделец, дружбаш, терорист. Заловен, осъден на смърт и публично екзекутиран.

ПЕТРИНИ Николай Александрович (4.12.1889, Ямбол – 17.04.1925, София) – земеделец, дружбаш, журналист и публицист. Завършва Военното училище (1909). Участва във войните за национално обединение (1912-13, 1915-1918). Уволнен в запаса (1919). Директор на Гражданското въздухоплаване (1920 – 23). След 1923 г. става терорист. Заловен след атентата и ликвидиран .

ПЕТРОВ Никола – комунистически терорист. Нелегално име Васко. Технически извършител на атентата, запалва фитилите.

ПЕТРОВ Сокол (14.10.1872, с. Пенкьовци, Трънско – 16.04.1925, София) . български офицер, санитарен капитан (14.10.1915). Участва във войните за национално обединение (1912-13, 1915-1918). Уволнен в запаса (1918). Загива при атентата.

ПЕТРОВ Стано Петров (15.04., Ловеч – 16.04.1925, София) – български офицер, пехотинец, полковник (2.11.1919). Завършва Военното училище (1.01.1896). Участва във войните за национално обединение (1912-13, 1915-1918). Уволнен в запаса (1920). Загива при атентата.

ПОПОВ Иван Тодоров (16.02.1857, Свищов – 16.04.1925, София) – български офицер, участник в национално-освободителното движение като четник в четата на Филип Тотю (1876). Завършва Военното училище (10.05.1879), пехотинец, генерал-майор (1913). Участва във войните за национално обединение (1885, 1912-13, 1915-1918). Уволнен в запаса (1914). Депутат в 17-0 ОНС. Загива при атентата.

ПОПОВ Никола Георгиев (30.11.1876, с. Вълкова Слатина, днес Доктор Йосифово, обл. Монтана – 16.04.1925, София) – български офицер, пехотинец, подполковник (1.06.1920). Завършва Военното училище (1.01.1900). Участва във войните за национално обединение (1912-13, 1915-1918). Уволнен в запаса (1920). Загива при атентата.

ПОПОВ Петър – български офицер, генерал-майор. Участва във войните за национално обединение (1885, 1912-13, 1915-1918). Уволнен в запаса (1918). Загива при атентата.

ПРОДАНОВ Теню Христов (15.09.1866, Казанлък – 16.04.1925, София) – български офицер, артилерист, полковник (1.12.1918). Завършва Военното училище (27.04.1887). Участва във войните за национално обединение (1912-13, 1915-1918). Уволнен в запаса (1920). Загива при атентата.

ПУШКАРОВ Стоян Петков (1. 03. 1866, Пирдоп – 16. 04. 1925, София) – български офицер, артилерист, генерал-майор (27.02.1918). Участва във войните за национално обединение (1885, 1912-13, 1915-1918). Командир на 7-а артилерийска бригада (1915-16) и началник на артилерията във 2-а армия (1916 – 18). Уволнен в запаса (1919). Загива при атентата.

РАДОЙКОВ Станчо Симеонов (14.10.1859, Кула – 16.04.1925, София) – български офицер, пехотинец, генерал-майор (30.05.1917). Завършва Военното училище (30.08.1882).). Участва във войните за национално обединение (1885, 1912-13, 1915-1918). Уволнен в запаса (1918). Загива при атентата.

РУЕВ Алекси Руев (24.03.1860, Казанлък – 16.04.1925, София) – български офицер, артилерист, полковник (28.07.1913). Завършва Военното училище (13.02.1881). Участва във войните за национално обединение (1885, 1912-13, 1915-1918). Уволнен в запаса (1913). Загива при атентата.

САВОВ Любомир Чернев (10.06.1874, Букурещ – 16.04.1925, София) - български офицер, пехотинец, полковник (2.11.1919). Участва във войните за национално обединение (1912-13, 1915-1918). Уволнен в запаса (1919). Загива при атентата.

САРАЙДАРОВ Атанас Иванов (15.05.1866, с. Златари, Охридско – 16.04.1925, София) – български офицер, артилерист, полковник (27.02.1917).). Завършва Военното училище (7.11.1888). Участва във войните за национално обединение (1912-13, 1915-1918). Уволнен в запаса (5.07.1919). Загива при атентата.

СРЕБРОВ Ангел Димитров (5.11.1865, Русе – 16.04.1925, София) – български офицер, пионер, полковник (30.01.1920). Уволнен в запаса (27.12.1920). Завършва Военното училище (3.12.1885). Участва във войните за национално обединение (1885, 1912-13, 1915-1918). Уволнен в запаса (1918). Загива при атентата.

СТОЙКОВ Иван Стойков (7.02.1866, с. Гайтаниново, Гоцеделчевско – 16.04.1925, София) – български офицер, кавалерист, генерал-майор (1.01.1918). Завършва Военното училище (1887) и военна академия в Торино, Италия (1896). Участва във войните за национално обединение (1912-13, 1915-1918). Уволнен в запаса (1919). Загива при атентата.

СТОЯНОВ Любомир Стоянов (1.06.1878, София – 16.04.1925, София) - български офицер, артилерист, полковник (30.01.1923). Участва във войните за национално обединение (1912-13, 1915-1918). Уволнен в запаса (1925). Загива при атентата.

ТАБАКОВ Иван Тодоров (15. 06. 1868, Калофер – 25.04. 1925, София) – български офицер, кавалерист, генерал-майор (1.01. 1918). Завършва Военното училище (1887). Участва във войните за национално обединение (1912-13, 1915-

1918). Командир на конна бригада (1915-16), командир на 2-а конна дивизия (1916-18). Уволнен в запаса (1918). Умира след раняване при атентата в "Св. Крал". Загива при атентата.

ТОДОВИЧИН Атанас комунистически терорист. Нелегално име Янко. Един от убийците на ген. К. Георгиев. Емигрант в СССР. Убит в концлагерите на Гулаг. ГУЛАГ – Главное управление лагерей.

ТОДОРОВ Евлоги Тодоров (9.02.1887, с. Светлина, Силистренска обл. – 16.04.1925, София) – български офицер, артилерист, подполковник (5.04.1920). Завършва Военното училище (2.08.1905). Участва във войните за национално обединение (1912-13, 1915-1918). Уволнен в запаса (1925). Загива при атентата.

ФРИДМАН Марко Хаим (1892, Ст. Загора – 27.05.1925, София) – български комунист, терорист. Един от ръководителите на Военната организация на БКП. Участва във войните за национално обединение (1912-13, 1915-1918) като запасен офицер. След войните завършва право в СУ и работи като адвокат в София.

ЦАНЕВ Христо Цанев (11.02.1882, В. Търново – 16.04.1925, София) – български офицер, кавалерист, подполковник (30.08.1919). Участва във войните за национално обединение (1912-13, 1915-1918). Уволнен в запаса (1920).). Загива при атентата.

ХАДЖИДИМИТРОВ Димитър (Митрето) - комунистически терорист. Свързва П. Абаджиев с клисаря П. Задгорски.

ХАРЛАКОВ Иван Петров (12.03.1888, Габрово – 1945) – български офицер, капитан (2.09.1919). Завършва ШЗО, запасен подпоручик (1.01.1910). На действителна служба, подпоручик (8.02.1913). Участва във войните за национално обединение (1912-13, 1915-1918). Уволнен в запаса (1928). Участва в преврата (9.09.1923) и в потушаване на съпротивата в Пазарджишко като командир на военно подразделение, което залавя Ал. Стамболийски и го предава на македонската чета на ВМРО. Осъден на смърт от т. нар. Народен съд и разстрелян.

ХЕРБСТ Йосиф Яков (20.11.1875, Одрин – 04. 1925) – български журналист и публицист, член на Демократическата партия (до 1911). Завършва Военното училище (1893). Напуска военната служба (1898) и става журналист. Участва в Балканската война (1912-13). Директор на печата (1913 – 18). Кореспондент на много европейски вестници, журналист с европейска известност. След 1923 г. издава различни вестници, насочени срещу правителството. В своя вестник "Днес" съобщава предварително за атентата (второ издание на 16.04.1925, преди взрива).

ЦАНКОВ Александър Цолов (29.06.1879, Оряхово – 27.07.1959, Буенос Айрес) – български учен, интелектуалец, политик и държавник. Редовен член на БАН (1935, извънреден 1919), изключен от БАН (1947), възстановен посмъртно (1992). Завършва право в Софийския университет (1904), специализира държавни науки и политическа икономия в Мюнхен, Берлин и Бреслау (1904 – 07). Доцент по полит. икономия (1911) в СУ, професор (1919 – 23, 1925 – 44). Един от организаторите на Народния сговор (1922) и председател след убийството на Ал. Греков (21.05.1922). Министър-председател и министър на народното просвещение (9.06.1923 – 3.01.1926), председател на Народното събрание (1927 – 30), министър на народното просвещение (1930 – 31). Преследван и интерниран (след 1935), депутат в 24-о и 25-о ОНС (1938 – 1944).). Автор на книгата "Трите световни системи – капитализъм,

нацизъм, комунизъм” (1942). Един от инициаторите за спасяването на българските евреи (1943). След 1944 г. емигрант. Осъден задочно на смърт от т. нар. Народен съд.

ЧИЧЕРИН Георги Василиевич (1872 – 1938) – руски интелектуалец, общественик, болшевик, дипломат, народен комисар на външните работи на СССР (1918 – 30). Емигрант в Европа (1904 – 17). Ръководител на съветската делегация на Генуезката (1922) и Лозанската (1922 – 23) международни конференции. Издава трудове по международна политика.

ЯНКОВ Ангел Николов (8.05.1864, Брацигово – 16.04.1925, София) - български офицер, артилерист, полковник (15.11.1914). Завършва Военното училище (27.04.1887) и ВА (юрид.) в Санкт Петербург (1898). Военен съдия. Уволнен в запаса (4.09.1919). Загива при атентата.

ЯНКОВ Коста Анастасов (11.01.1888, Пловдив – 21.04.1925, София) – български офицер. Комунистически терорист, ръководител на Военната организация на БКП (1923 – 25). Завършва Военното училище (1908). Участва във войните за национално обединение (1912-13, 1915-1918). Уволнен в запаса (1919). Автор на книгата “Добро поле и пробивът на фронта” (1919), в която се опитва да прикрие действията на “тъмните сили” и на комунистите за разлагането на армията и изоставянето на Македонския фронт.